

Kan en sagsøgt ikke anses som barnets fader, bliver han at anse som bidragspligtig til barnet, såfremt han inden for avlingstiden har haft samleje med moderen, og det ikke må anses for udelukket, at han kan være barnets fader. Er flere sagsøgt under sagen, og kan ingen af dem anses som barnets fader, jfr. stk. 1, bliver den, hvis faderskab må anses for mest sandsynligt, at anse som bidragspligtig.“

Denne affattelse var imidlertid ikke i overensstemmelse med kommissionens forslag, der i det væsentlige svarer til reglen i den gennemførte lov. Når justitsministeren på dette punkt ikke fulgte kommissionsforslaget, skyldtes det ifølge bemærkningerne til lovforslaget risikoen for, at reglen kom til at virke mod sin hensigt. Det kunne tænkes, at domstolene ville vige tilbage for at statuere, at der var væsentlig større sandsynlighed for, at barnet var avlet af en af de sagsøgte, end for, at det var avlet af en anden af de sagsøgte. Når domstolene stod over for valget enten at dømme til faderskab eller at frifinde, var der mulighed for, at man ville vælge at frifinde i større udstrækning end under de tidligere regler, hvor alternativet til frifindelse var den for den sagsøgte mindre byrdefulde bidragspligt.

Under sagens 1. behandling udtalte *K. Axel Nielsen* (S), at han nok kunne se vægten af ministerens betænkeligheder, men at han mente, at disse betænkeligheder måtte vige i samme grad, som muligheden for med rimelig sikkerhed positivt at fastslå faderskab forøgedes. Det måtte i udvalget nærmere undersøges, om tiden var inde til at følge kommissionens forslag. *Vagn Bro* (V) lagde megen vægt på, at det i bemærkningerne til lovforslaget var udtalt, at den i 1937 indførte ordning i det væsentlige havde virket tilfredsstillende. Han mente, at den bestående risiko for en sagsøgt i en faderskabssag for at blive dømt som bidragspligtig var et værdifuldt moment under den hidtidige ordning, og han syntes derfor ikke, at det ville være urimeligt at bevare ordningen. *Erna Sørensen* (KF) udtalte sin tilfredshed med den af justitsministeren foreslåede regel. Det kunne blive en psykisk belastning for et barn at have flere bidragspligtige, og justitsministerens forslag betegnede derfor et fremskridt. *Else Zeuthen* (RV) ville foretrække, at man havde fulgt kommissionsforslaget. Der havde været en stærk udvikling inden for den lægevidenskabelige forskning, og resultatet heraf kunne måske yderligere formindske antallet af de få sager, i hvilke justitsministerens betænkeligheder ville have vægt. *Ayoë Herbol* (DR), der udtalte sig på linje hermed, spurgte justitsministeren, om man fra Norge, hvor en regel svarende til kommissionsforslaget var gennemført allerede i 1956, havde indhentet oplysninger om virkningerne af de nye regler. Også *Petra Petersen* (DK) ville foretrække den af kommissionen foreslåede regel.

Justitsministeren erklærede sig villig til i udvalget at drøfte reglen. Den nye regel i Norge havde kun været i kraft 1 år, og man havde fra norsk side endnu ikke turdet udtale sig om virkningerne.